

lig gjøre det, maatte der gribes ganske anderledes ind, saa maatte der falde Jag bort, som virkelig kunde siges at være en Erstatning. Derfor ere vi subsidiært gaaede med til denne Tanke og have stillet vort Forslag op, ikke just fordi vi Alle — idetmindste ikke jeg — fandt den rigtig, men fordi vi troede, at Strømningen var en saadan, at den muligvis kunde sættes igjennem, og skulde det ske, burde det idetmindste ske paa en saadan Maade, at man virkelig fik Noget, der var en Erstatning. En saadan Erstatning fandt vi kun, naar man lod Græfken falde bort som Sprog. Jeg skal ikke komme ind paa dette Forslag; thi jeg forudsætter, at kan det andet Forslag føres igjennem, vil vort Forslag ikke komme for; ialtsald vil der siden blive Tid til at omtale det nærmere. Men jeg tror, at den Tanke at erstatte den græske Sprogunderviisning ved grundig Kundskab til den græske Oldtid gennem Studiet af dens bedste Forfattere i Oversættelse, er en saa frugtbar Tanke, at den engang vil gaa igjennem; og at det er Betingelsen for en virkelig heldig Udvikling af hele vor lærde Dannelse. Hele vort Lovgivningsvæsen angaaende de lærde Skoler maa jo selvfølgelig være i den sørgeligste Tilstand, saa længe Lovgivningsmagten i Grunden ingen Magt har derover. De allerøsentligste Bestemmelser gives af Ministeren, han bestemmer, hvad der i Virkeligheden maa kræves, men vi kunne Intet gjøre. Vi søgte i 1871 at faae Foranstaltninger truffne derimod, men det lykkedes Ministeren dengang at beholde Myndigheden til at ordne det, efterat han havde forfikkret os, at han skulde ordne det i den Mand, hvori vi ønskede det. Siden har Tiden dømt derom. Nu have vi atter et lignende Forslag, hvor det gjælder om at give Ministeren Bemyndigelse til nye Regjeringsforanstaltninger paa dette Omraade. Jeg var dengang imod den Bemyndigelse, der blev given den daværende Minister, og jeg er ikke mindre mod den Bemyndigelse, der ønskes nu, da, bortset fra alle de øvrige Forskjelligheder mellem den daværende og den nuværende Minister, denne har viist ved sit Skolelovsforslag, at det, han ønsker at gennemføre ved de lærde Skoler, er i den Grad modsat det, jeg kunde ønske, og, som jeg er overbevist om, tillige det danske Folks store Flertal kunde ønske, at jeg umulig kan være med til at lægge nogen større Myndighed i Ministerens Haand end den, han iforveien har.

**Braudes:** Ja, hvis jeg kunde indrømme den ærede sidste Tale, at vi ved dette Forslag vare isærb med at give Ministeren en Bemyndigelse af nogenformelt anden Art end den, han før havde, vilde jeg gjerne være med til at tale mod Lovforslaget. Det kan jeg naturligvis ikke, men det undrer mig ogsaa meget, at det ærede Medlem udtrykker sig saaledes; thi midt i sit Foredrag sagde det ærede Medlem, at vi kunde

ganske rolig vente og se, hvorledes den høitærede Ministers Anordning blev. Der var, mente han, for os ingen Grund til at komme ind paa Løstelser, den høitærede Minister havde det i sin Magt at give; Ministeren kunde blot ved Anordning udslætte det, som tidligere var givet ved Anordning; derpaa kunde vi rolig stole og gaa videre. Jeg forstaaer ikke ret, naar det ærede Medlem har en saa stærk Jølelse af, at vi her i Thinget skulle udrette Noget paa dette Omraade, hvorledes han da i sit Foredrag kort iforveien kunde uden videre henvise til, hvad Ministeren vilde gjøre i denne Sag. Jeg har ikke saa megen Tillid til den høitærede Minister, at jeg tror, der vil komme saa overordentlig megen Nytte ud af den Anordning, han har ifunde at give, og derfor undrer det mig, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) her vil give Ministeren saa at sige et Tillidsvotum og overlade Alt til hans Anordning. Det er i Virkeligheden saaledes, at det er en meget større Trøst og Opmuntring for Ministeren at faa Lov til selv at ordne dette Forhold, end om det er os, der komme til at afgjøre Sagen, hvilket jeg er stemt for. Med Hensyn til det parlamentariske Spørgsmaal, som det er blevet kaldt af den ærede sidste Tale, vil jeg sige et Par Ord til dette ærede Medlem, nærmest i hans Egenkab af Formand og Ordfører for det Udvalg, der har været nedsat angaaende den høitærede Ministers Skolelov. Det ærede Medlem klagede over, at jeg havde sagt, at han som fungerende Formand i Thinget havde viist sig liberal overfor det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (Larsen). Dertil vil jeg kun sige, at det, medens jeg har været Medlem af Thinget, hvad jeg ganske viist ikke saa længe har været, ofte er slet, at den høitærede Formand, som i dette Dieblif beklæder Formandspladen, har afbudt Medlemmer, saa snart de ere komne ind paa Nogetformhelt, der er slet i Udvalget, idet det maatte betragtes som Noget, der ikke vedkom Forhandlingerne. Jeg kan heller ikke indse, at det er til nogenformhelt Nytte, at vi ere komne ind paa, hvad der er forhandlet i Udvalget. Jeg tror, at Sagen havde stillet sig meget klarere, og at vi havde set langt mere upartist paa den, hvis vi ikke vare komne ind paa Forhandlingerne i Udvalget, men havde set paa Lovforslaget, som det var, nemlig et ganske lille Lovforslag, der ganske sikkert er kommet ind i Samlingens Slutning, fordi vi først nu ere komne ind under ordnede Forhold, hvor vi kunde haabe at gennemføre Noget, som vi efter al Rimelighed ellers ikke kunde have gennemført. Det ærede Medlem sagde, at det var mærkeligt, at vi havde fremsat dette Lovforslag, da vi i Udvalget havde været imod at foretage Noget i den Henseende. Jeg har allerede eengang sagt det ærede Medlem, at det forholdes sig ikke saaledes, at vi uden videre